

PAWLAK IGNACY (1899-1975)

Urodził się 23 stycznia 1899 roku w Sarbinowie jako szóste dziecko Antoniego i Anny z domu Lorenz (1861-1933). Jego ojciec był kowalem. Ignacy Pawlak walczył na froncie zachodnim I wojny światowej. Do powstania poszedł jako ochotnik już 29 grudnia 1918 roku. Walczył w kompanii śremskiej. Brał udział w bojach o Miejską Górkę, Sarnowę, Słupię. W toku tych walk Niemcy zostali wyparci za rzekę Orłę. Po reorganizacji Wojsk Wielkopolskich został przeniesiony do 11. pułku strzelców wielkopolskich, a następnie – w stopniu kaprała – do 69. pułku piechoty (w 17. Dywizji Piechoty). Uczestniczył w wojnie z bolszewikami. W bitwie pod Mołodiecznem został ranny w nogę. Na front już nie wrócił. W listopadzie 1921 roku został zdemobilizowany.

8 stycznia 1925 roku wziął ślub z Weroniką Bruzi (1895-1941) w Sokolnikach koło Wrześni. Zaraz potem małżonkowie zamieszkali w Poznaniu na Łazarzu, gdzie Ignacy wybudował dom. Doczekali się trójki dzieci: Tadeusza, Teresy i Andrzeja, które wychowywali w duchu chrześcijańskim oraz narodowych wartości i tradycji. W latach międzywojennych angażował się w życie społeczne; był członkiem rady nadzorczej Inwalidzkiej Spółdzielni Spożywczej w Poznaniu. W czasie II wojny światowej został wraz z rodziną wysiedlony przez Niemców do Mielca w Generalnym Gubernatorstwie. Po wojnie i powrocie do Wielkopolski pracował jako księgowy w „Grafice”. Należał do Związku Bojowników o Wolność i Demokrację oraz Związku Zawodowego Pracowników Poligrafii.

Zmarł 27 lipca 1975 roku w Poznaniu. Spoczywa na Cmentarzu Górczyńskim parafii pw. Matki Bożej Bolesnej przy ul. Ściegiennego – kwatery IVP, rząd – 30, numer – 32).

Odznaczony: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1968) i Wielkopolskim Krzyżem Powstańczym (1957). W 1972 roku, za udział w powstaniu wielkopolskim został awansowany do stopnia podporucznika Wojska Polskiego.